

Thờ Phụng Tổ Tiên

Dân Việt Nam trọng lễ nghĩa, trong lễ nghĩa thì phân ân nghĩa rất quan trọng. Tổ tiên sinh ra ông bà, cha mẹ rồi mới có ta. Người con có hiếu là biết trọng công ơn tổ tiên, thờ phụng ông bà, cha mẹ.

Lúc ông bà, cha mẹ còn sống, con cháu phải biết phụng dưỡng, vâng lời, làm vui lòng tất cả, ăn ở sao cho người lớn được vui lòng, hãnh diện. Khi các người quá cố, ngoài việc ma chay, chôn cất, con cháu phải thờ phụng các người. Trong việc thờ phụng, thường con cháu lập bàn thờ, cúng bái trong các ngày giỗ kỵ. Việc thờ cúng ông bà là do con cháu tỏ lòng thành kính và biết ơn những người đã khuất.

Cây có gốc mới sinh ngành nở ngọn, nước có nguồn mới chảy ra thành sông thành biển, người có tổ tiên thì mới có hậu thế để trường tồn. Qua sự thờ phụng tổ tiên, giới vô hình và hữu hình luôn luôn có sự liên hệ mật thiết, sự thờ cúng chính là môi trường gặp gỡ của vũ trụ hữu hình và thế giới thần linh.

Đối với người Việt Nam, chết chưa phải là hết, thể xác có tiêu tan nhưng linh hồn thì bất diệt. Hơn nữa trong những ngày giỗ kỵ, con cháu tựu về để gặp nhau, cùng nhắc nhở công ơn người quá cố. Tổ tiên, ông bà, cha mẹ mà không kính trọng được thì thử hỏi mình còn kính trọng được ai?

Tóm lại việc thờ phụng tổ tiên là chính vì chữ hiếu, người Việt Nam rất trọng hiếu nghĩa nên phong tục này vẫn còn truyền mãi về sau.

(Theo Toan Ánh)